

Capitolul I. Drept penal și drept procesual penal

I. Cerere de întrerupere a executării pedepsei închisorii. Instanța competentă

În cazul în care petentul este deținut, competentă să soluționeze cererea de întrerupere este instanța în a cărei rază teritorială se află locul de deținere în care petentul era încarcerat la momentul formulării cererii.

Secția penală, decizia penală nr. 3 din 14 ianuarie 2013

Prin cererea înregistrată la data de 18.07.2012 pe rolul Judecătoriei Deva, sub dosar nr. 7118/221/2012, petentul B.D. a solicitat întreruperea executării pedepsei închisorii, aplicate prin sentința penală nr. 582/17.04.2012 a Judecătoriei Deva.

Prin sentința penală nr. 1254/10.09.2012, pronunțată în dosarul nr. 7118/221/2012, Judecătoria Deva și-a declinat competența de soluționare a cererii în favoarea Judecătoriei Aiud, cu motivarea că, din adresa nr. PXXXXX/24.07.2012 a Penitenciarului Bîrcea Mare rezultă că, la data formulării cererii de întrerupere, petentul se afla încarcerat în Penitenciarul Aiud.

Cererea a fost înregistrată, ca urmare a amintitei declinări de competență, pe rolul Judecătoriei Aiud, sub dosar nr. 3145/175/2012.

Prin sentința penală nr. 1393/09.11.2012, pronunțată în dosarul nr. 3145/175/2012, Judecătoria Aiud și-a declinat, la rându-i, competența de soluționare a cererii în favoarea Judecătoriei Deva, cu motivarea că, din adresa nr. XXXXX/DSDRP/03.10.2012 a Penitenciarului Aiud rezultă că, la data formulării cererii, petentul se afla încarcerat în Penitenciarul Bîrcea Mare. Prin aceeași sentință, Judecătoria Aiud a mai constatat ivit conflictul negativ de competență și a sesizat, conform art. 43 alin. (3) C. proc. pen., Curtea de Apel Alba Iulia.

Analizând actele dosarului prin prisma textelor legale incidente, asupra prezentului conflict negativ de competență, curtea a reținut:

Având în vedere că noțiunea competenței desemnează o instituție de drept procesual penal susceptibilă de a primi clasificări după mai multe criterii, curtea

consideră util să arate, încă de la început, că, în prezenta cauză, problema care se pune este aceea de a ști căreia dintre cele două instanțe îi aparține competența teritorială absolută de a judeca cererea de întrerupere a executării pedepsei închisorii. Pentru a reține felul competenței în discuție, curtea a ținut cont, pe de o parte, de faptul că petentul a fost condamnat în primă instanță de judecătore și că cele două instanțe care și-au declinat reciproc competența sunt instanțe de același grad, respectiv judecătorii, pe de altă parte, că dispozițiile art. 456 C. proc. pen., care reglementează competența de soluționare a cererilor de întrerupere, sunt imperative.

În cazul cererilor de întrerupere a executării pedepsei închisorii, reglementată de dispozițiile art. 455-457 C. proc. pen., competența teritorială de soluționare se raportează la situația juridică a petentului, cu referire la starea de libertate sau de detenție a acestuia, cum expres rezultă din analiza de text a art. 456 alin. (1) și (2) C. proc. pen., situație ce trebuie apreciată în raport de data formulării cererii, astfel cum rezultă și din decizia nr. 228/2000 a Curții Supreme de Justiție, secția penală.

Din aceeași decizie mai sus invocată cu titlu de practică relevantă, mai reiese și că, în cazul în care petentul este deținut, competență să soluționeze cererea de întrerupere este instanța în raza teritorială a căreia se află locul de deținere în care petentul era încarcerat la momentul formulării cererii.

În prezenta speță, faptul că petentul se afla deținut la momentul formulării cererii și locul în care se afla deținut la momentul respectiv rezultă din adresa nr. XXXXX/DSDRP/03.10.2012 a Penitenciarului Aiud, în care se arată că, la data formulării cererii (18.07.2012), petentul se afla încarcerat în Penitenciarul Bîrcea Mare, ceea ce face ca, prin prisma celor mai sus reținute, soluția de declinare a Judecătoriei Aiud să fie cea corectă.

Deși Judecătoria Deva și-a întemeiat soluția de declinare tot pe o adresă provenind de la un penitenciar (adresa nr. PXXXXX/24.07.2012 a Penitenciarului Bîrcea Mare), curtea a reținut că respectiva instanță a interpretat greșit informațiile din această adresă, din care rezultă doar că, la data emiterii ei, petentul se afla la Penitenciarul Aiud.

Pentru toate aceste considerente, curtea, văzând și dispozițiile art. 43 C. proc. pen., a stabilit în favoarea Judecătoriei Deva competența teritorială de soluționare a cererii petentului B.D., având ca obiect întreruperea executării pedepsei.

2. Denunțarea calomnioasă. Elemente constitutive. Greșită fundamentare a soluției de condamnare

Infrațiunea de denunțare calomnioasă presupune pericolul punerii în mișcare în mod inutil a aparatului de justiție, în scopul cercetă-

rii unui fenomen infracțional care nu există sau care nu a fost săvârșit de persoana care a devenit, ca urmare a denunțului, obiect al activității judiciare. Pentru existența acestei infracțiuni este necesar nu a se stabili că susținerile inculpatului – parte vătămată într-un dosar având ca obiect infracțiunile de purtare abuzivă și tâlhărie – nu au fost confirmate de probele administrate în cauză, ci că acestea sunt mincinoase, neavând corespondent în realitatea obiectivă. Fundamentarea unei soluții de condamnare a inculpatului exclusiv pe soluția de neîncepere a urmăririi penale este greșită, deoarece exclude posibilitatea ca plângerea să fi fost făcută cu bună-credință, autorul fiind convins, la momentul formulării plângerii, din datele pe care le deținea, că denunțul său este conform cu realitatea.

Secția penală, decizia penală nr. 245 din 26 februarie 2013

Prin sentința penală nr. 118 din 12.11.2012 pronunțată de Judecătoria Brad în dosarul nr. 1475/195/2011, a fost condamnat inculpatul R.R. la pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă, prevăzută de art. 259 alin. (1) C. pen.

În temeiul art. 81 și art. 82 C. pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului pe durata unui termen de încercare de 2 (doi) ani și 6 (șase) luni.

S-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83 C. pen.

A fost interzis inculpatului dreptul prevăzut de art. 64 lit. a) teza a II-a C. pen., pe durata prevăzută de art. 71 alin. (2) C. pen., iar în baza art. 71 alin. (5) C. pen., s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii aplicate inculpatului, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii.

S-a dispus obligarea inculpatului la plata în favoarea părții vătămate-civile C.A.G., domiciliată în B., str. B., nr. 2, județul H., a sumei de 2000 euro, cu titlu de daune morale.

În baza art. 191 alin. (1) C. proc. pen., a fost obligat inculpatul la plata sumei de 140 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut următoarele:

La data de 09.06.2010, inculpatul R.R. a formulat plângere penală împotriva părților vătămate C.A.G., N.D.G. și O.A.N., polițiști în cadrul I.P.J. H., solicitând cercetarea și trimiterea în judecată a acestora pentru săvârșirea infracțiunilor de purtare abuzivă și tâlhărie, fapte cu au avut loc în data de 15.05.2010 când sus-numiții, în timp ce se aflau în exercițiul atribuțiilor de serviciu și cu ocazia opririi în trafic a autofurgonetei condusă de inculpatul R.R., l-au lovit și l-au tâlhărit pe inculpat, fiindu-i luate din jachetă, prin violență, sumele de 2.000

euro și 1.950 lei. Inculpatul R.R. a depus la dosar, ca probă, certificatul medico-legal nr. 605/C/19.05.2010, din care rezultă că a prezentat leziuni posttraumatice, care au necesitat, pentru vindecare, 15-17 zile de îngrijiri medicale.

Plângerea formulată de inculpatul R.R. a făcut obiectul dosarului penal nr. 361/P/2010 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Hunedoara, iar prin rezoluția din 14.10.2010 s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de cei trei lucrători de poliție, pentru săvârșirea infracțiunilor de purtare abuzivă și tâlhărie, întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni, având în vedere lipsa laturii obiective, respectiv acțiunea de sustragere, în cazul infracțiunii de tâlhărie, și a laturii subiective, în cazul infracțiunii de purtare abuzivă.

În motivarea acesteia, s-a reținut că la data de 15.05.2010, agenții de poliție C.A.G., N.G.D. și O.A.N., care erau de serviciu, au oprit în trafic un autofurgon cu nr. de înmatriculare de Ungaria, la volanul căruia se afla inculpatul, iar ca pasager numitul U.O.; că, întrucât existau informații că U.O. se ocupă de comercializarea țigărilor netimbrate, li s-a solicitat celor doi să deschidă furgonul și să arate ce marfă transportă; că, în timpul derulării acestor operațiuni, s-a constatat că autofurgonul avea pe interior pereți dubli, în interiorul cărora se aflau țigări de contrabandă; că, în acel moment, U.O. a început să-i înjure și să-i amenințe pe polițiști, agresându-l pe O.A.N. și strigându-i inculpatului să plece; că acesta a pus mașina în mișcare, în timp ce agentul C.A.G. încerca să-l rețină pe loc, pentru control, ținând de ușă; că, potrivit declarațiilor agenților C.A.G. și N.G.D., inculpatul l-a lovit pe C.A.G. cu piciorul în piept, pentru a putea demara cu furgonul; că inculpatul a fugit de la fața locului, cu toată opoziția agentului C.A.G. și a fost oprit ulterior de către O.A.N., care, pentru a-i imobiliza pe cei doi, a fost nevoit să tragă două focuri de avertizare; că agentul de poliție C.A.G. a întocmit raport privind folosirea forței fizice, menționând în raport și numele polițiștilor care au intervenit, respectiv N.G.D și O.A.N; că, în ceea ce privește suma de 2000 euro și 1.950 lei, despre care inculpatul susține că a avut-o în jachetă și care i-a dispărut, susținerile acestuia nu au fost confirmate.

Inculpatul, în declarațiile date organului de urmărire penală și în instanță, nu a recunoscut săvârșirea faptei, arătând că numitul U.O. l-a rugat să-i conducă mașina și să-i facă un transport de la Brad la Crișcior; că el l-a rugat pe acesta să treacă și pe la o mătușă a inculpatului din localitatea Șesuri, pentru a lua lemne; că acolo a fost oprit de poliție, s-a făcut o percheziție a mașinii, cu acordul său; că, la un moment dat, polițiștii și numitul U.O. s-au certat; că el a plecat cu mașina, iar polițiștii au venit după el, l-au oprit, l-au lovit, l-au înjurat, el a căzut jos, i-au pus cătușele, au sărit cu picioarele pe el și, ulterior, s-a trezit

la poliție; că datorită loviturilor primite a făcut necesitățile pe el; că suma de 2000 euro a avut-o pentru a o da fiicei lui și cei 1.950 lei pentru a-i depune la C.A.R.; că la poliție i-a spus fiicei sale să-i aducă haina din mașină, unde erau și banii, și, când a venit, aceasta i-a spus că nu există banii în haină, și că el bănuiește că cineva din poliție i-a luat banii.

Cele declarate de inculpat în însă nu au fost confirmate în cauză și, așa cum s-a arătat mai sus, plângerea penală formulată de acesta împotriva părților vătămate C.A.G., N.D.G. și O.A.N., polițiști în cadrul I.P.J. H., pentru săvârșirea infracțiunilor de purtare abuzivă și tâlhărie, și susținerile sale în legătură cu aceste fapte au făcut obiectul dosarului penal nr. 361/P/2010 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Hunedoara, iar prin rezoluția din 14.10.2010, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de cei trei lucrători de poliție, pentru săvârșirea infracțiunilor de purtare abuzivă și tâlhărie. Ca atare, fapta inculpatului, care la data de 09.06.2010 a formulat plângere penală împotriva părții vătămate C.A.G., polițist în cadrul I.P.J. H., solicitând cercetarea și trimiterea în judecată a acestuia pentru săvârșirea infracțiunilor de purtare abuzivă și tâlhărie, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de denunțare calomnioasă, prevăzută de art. 259 alin. (1) C. pen., text legal în baza căruia inculpatul a fost condamnat.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, au fost avute în vedere, în condițiile art. 72 C. pen., următoarele: limitele speciale de pedeapsă prevăzute de lege, gradul de pericol social concret al faptei săvârșite, împrejurările concrete în care s-a comis infracțiunea, persoana inculpatului, care nu are antecedente penale.

Constatându-se că în cauză sunt întrunite condițiile legale și apreciindu-se că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia, în temeiul art. 81 și al art. 82 C. pen., instanța a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata unui termen de încercare de 2 ani și 6 luni.

Cu privire la latura civilă a cauzei s-a constatat că partea vătămată C.A.G. s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 2.000 euro, reprezentând daune morale.

Așa fiind, în temeiul art. 14, art. 15, art. 346 C. proc. civ. 1865, art. 998 C. civ. 1864, apreciindu-se că suma solicitată este rezonabilă raportat la prejudiciul suferit adus onoarei, demnității și imaginii acestuia, inculpatul a fost obligat să plătească părții vătămate-civile C.A.G. suma de 2000 euro, cu titlu de daune morale.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs inculpatul R.R., motivat în scris, solicitând, în principal, casarea cu trimitere a cauzei spre rejudecare la instanța

de fond iar, în subsidiar, a se dispune achitarea inculpatului în baza art. 11 pct. 2 raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen.

În motivarea recursului s-a arătat că sentința penală atacată este netemeinică și nelegală întrucât nu a fost motivată, instanța arătând într-o singură frază că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de denunțare calomnioasă. S-a mai arătat că din probele administrate rezultă o cu totul altă stare de fapt. Inculpatul a avut convingerea clară că a fost victima unei infracțiuni, respectiv a fost bătut în mod abuziv și i s-a sustras o sumă de bani, motiv pentru care a formulat plângere penală împotriva lucrătorilor de poliție. Prin urmare, latura subiectivă a infracțiunii de denunțare calomnioasă lipsește, deoarece inculpatul nu a avut intenția de a aduce acuzații mincinoase polițiștilor care l-au anchetat, fiind convins că doar aceștia ar fi putut să-i sustragă banii. Pentru a dispune condamnarea inculpatului, instanța trebuie să dovedească existența infracțiunii, nefiind suficient a se întemeia doar pe soluția de neîncepere a urmăririi penale față de lucrătorii de poliție, situația premisă a acestei infracțiuni constând în învinuirea nedreaptă, învinuire care este mincinoasă atunci când se referă la o faptă inexistentă. Or, din toată probațiunea administrată în cauză rezultă fără putință de tăgadă că a existat un incident între inculpat și organele de poliție, fapt ce l-a determinat pe acesta din urmă să considere că a fost victima unor infracțiuni.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, s-a arătat că nu există în considerentele hotărârii nicio frază din care să rezulte că aceasta ar fi dovedită.

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate prin prisma criticilor formulate, a actelor și lucrărilor existente la dosar, a cazurilor de casare invocate de recurent, respectiv cele prevăzute de art. 385⁹ pct. 9, 12 și 17¹ C. proc. pen., precum și din oficiu, conform art. 385⁶ alin. (3) C. proc. pen., curtea de apel a reținut următoarele:

În fapt, prin plângerea penală formulată la data de 8.06.2010 și înregistrată la Parchetul de pe lângă Tribunalul Hunedoara sub nr. 361/P/2010, inculpatul R.R. a solicitat tragerea la răspundere penală a agenților de poliție C.A.G. și N., arătând, în esență, că în data de 15.05.2010 aceștia l-au agresat fizic și i-au sustras suma de 2000 euro.

În cauză au fost audiați numiții B.R.C., A.R.G., agenții de poliție C.A.G., N.G.D., B.O.D., O.A.N., implicați în incidentul din 15.05.2010, și s-au depus foaia de observație clinică generală privind pe R.R., internat la Spitalul Municipiul Brad, și certificatul medico-legal nr. 605/C/19.05.2010, potrivit căruia numitul R.R. a prezentat leziuni traumatice ce pot data din 15.10.2010, leziuni care s-au putut produce prin lovire cu corp dur și care necesită pentru vindecare un număr de 15-17 zile de îngrijiri medicale, dacă nu survin complicații.

Prin rezoluția procurorului din 14.10.2010 s-a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 228 alin. (4) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen., neînceperea urmăririi penale față de C.A.G., N.G.D. și O.A.N., pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 250 alin. (1) și (3) și de art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și alin. (2)¹ lit. a) C. pen., reținându-se, în esență, că „nu se confirmă susținerile lui R.R. cum că ar fi avut 2 coaste rupte; nici din certificatul medico-legal și nici din foaia de observație nu rezultă acest lucru, iar din analiza actelor de la dosar rezultă că cei trei polițiști au acționat în limitele legii și a atribuțiilor de serviciu și nicidecum cu intenția de a-i cauza vătămări numitului R.R.”. Cu privire la suma de 2.000 euro și 1.950 lei, despre care R.R. susține că a avut-o în jachetă și care i-a dispărut, s-a arătat că „această susținere a lui nu a fost confirmată de alte probe administrate în cauză. Declarația fiicei petentului, numita B.R.C., cum că tatăl ei urma să-i aducă în acea zi suma de 2.000 euro, este o probă indirectă și incertă; chiar petentul, în declarația dată, a precizat, la modul vag, că suma i-a fost adusă din Spania, de la fiul său, de către un anume „C.” (neidentificabil), care, în prezent, este în Spania. Ca atare, există dubii cu privire la faptul că petentul a avut asupra lui și alte sume de bani decât cele consemnate în procesul-verbal de cercetare la fața locului, cercetare la fața locului care a avut loc în prezența a doi martori asistenți și a unui martor ocular. Se precizează în conținutul procesului-verbal că: „în nișa furgonului autoutilitare au fost găsite un nr. de 11.426 de țigări marca „Fast”, de producție sârbească, iar, cu ocazia percheziției cabinei autoutilitare, într-o geacă de fâș, de culoare albastră, a fost găsită suma de 15.630 lei, iar sub scaunul din dreapta al cabinei a fost găsită o borsetă de culoare neagră în care se găsea o carte de identitate, trei telefoane mobile marca Nokia, un card Visa Electron și suma de 780 euro, iar cu ocazia percheziției corporale a numitului R.R. a fost găsită suma de 1.187 lei. În procesul-verbal sunt identificate și trecute toate sumele de bani ridicate de la R.R., respectiv suma de 1.187 lei, nicidecum și alte sume sau alte bunuri. Ca atare, procesul-verbal de cercetare la fața locului și celelalte probe administrate de organul de cercetare penală trebuie privite ca probe certe, care nu au fost răsturnate prin declarația părții vătămate, în comparație cu declarațiile părții vătămate R.R. și ale numitei B.R.C. (fiica părții vătămate), care sunt probe incerte și indirecte, declarația celei din urmă urmând a fi privită, oricum, cu rezerve, dat fiind subiectivismul ei, prin prisma relației de rudenie dintre cei doi”.

La data de 24.01.2011, ca urmare a dispunerii neînceperii urmăririi penale în dosarul nr. 361/P/2010, persoana vătămată C.A.G. a formulat împotriva inculpatului R.R. o plângere penală pentru săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă, plângere în urma căreia inculpatul a fost trimis în judecată în prezenta cauză și condamnat de către prima instanță în baza art. 259 C. pen.

Analizând actele dosarului, precum și cele ale dosarului nr. 361/P/2010, curtea de apel a considerat că în mod greșit prima instanță a reținut că fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de denunțare calomnioasă, fiind incident cazul de casare prevăzut de art. 385° alin. (1) pct. 12 C. proc. pen.

Instanța nu a reținut cazul de casare prevăzut art. 385° pct. 9, invocat de recurent, apreciind că hotărârea recurată conține o motivare a soluției pronunțate, de condamnare a inculpatului, soluție care a determinat instanța să analizeze cauza exclusiv prin prisma probelor considerate ca suficiente pentru reținerea existenței faptei, a faptului că aceasta constituie infracțiune și că a fost săvârșită de inculpat.

Cazul de casare prevăzut în art. 385° alin. (1) pct. 12 teza I C. proc. pen. – nu sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni – este incident, dacă instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare, reținând o situație de fapt corectă, însă, în mod greșit a apreciat că fapta constituie o anumită infracțiune, deși, în realitate, lipsește unul dintre elementele constitutive ale acesteia, soluția fiind contrară legii.

Potrivit dispozițiilor art. 259 alin. (1) C. pen., constituie infracțiunea de denunțare calomnioasă învinuirea mincinoasă făcută prin denunț sau plângere cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de către o persoană. Este de esența acestei infracțiuni ca învinuirea ce se aduce unei persoane să fie mincinoasă, deci, o acuzație care nu are corespondent în realitatea obiectivă.

În cauza de față s-a constatat că atât procurorul, cât și prima instanță au apreciat în mod greșit că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de denunțare calomnioasă doar prin aceea că, urmare a plângerii penale formulate de inculpat, s-a dispus în cauză neînceperea urmăririi penale, fără a se analiza în concret existența caracterului mincinos al învinuirii și reaua-credință a inculpatului în formularea plângerii penale. În lipsa unei asemenea analize, s-ar ajunge la sancționarea oricărei persoane care s-a adresat organelor judiciare cu o plângere penală, cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, în condițiile în care, ca urmare a cercetărilor efectuate în cauză, nu s-au putut identifica probe în sprijinul învinuirii aduse sau s-a constatat existența unei cauze de nepedepsire sau lipsa unui element constitutiv al infracțiunii, ceea ce, în mod evident, nu a urmărit legiuitorul prin incriminarea faptei de denunțare calomnioasă. Această infracțiune presupune pericolul punerii în mișcare în mod inutil a aparatului de justiție în scopul cercetării unui fenomen infracțional care nu există sau care nu a fost săvârșit de persoana care a devenit, ca urmare a denunțului, obiect al activității judiciare.

Curtea de apel nu a fost sesizată, în acest cadru procesual, cu analiza temeiniciei și a legalității rezoluției procurorului din 14.10.2010, cu privire la aspec-

tele reclamate de inculpat, însă nu îi poate conferi acestei rezoluții autoritate de lucru judecat în ceea ce privește existența și modul de producere a leziunilor suferite de R.R. în urma incidentului din 15.05.2010 și nici referitor la interpretarea și coroborarea mijloacelor de probă efectuate în faza actelor premergătoare de către procurorul de caz.

În acord și cu susținerile inculpatului, s-a constatat că atât în rechizitoriul procurorului, cât și în hotărârea primei instanțe s-a reținut doar că s-a dispus neînceperea urmăririi penale în dosarul nr. 361/P/2010 și, ca atare, plângerea formulată de acesta împotriva agentului de poliție constituie infracțiunea de denunțare calomnioasă, ignorându-se complet atât probele existente în dosarul nr. 361/P/2010, cât mai ales faptul că pentru existența acestei infracțiuni este necesar nu a se stabili că susținerile inculpatului – parte vătămată în acel dosar – nu au fost confirmate de probe administrate în cauză, ci că acestea sunt mincinoase, neavând corespondent în realitatea obiectivă. Cu alte cuvinte, se impunea a se dovedi că, în mod mincinos, inculpatul R.R. a reclamat că a fost agresat de către agenții de poliție și că aceștia i-ar fi sustras o sumă de bani, pe care nu ar fi avut-o asupra sa, sarcina probei revenindu-i organului de urmărire penală și nu inculpatului. Or, prin rezoluția din 14.10.2010 nu s-a reținut că inculpatul nu avea bani asupra sa, ci că susținerile acestuia nu au fost confirmate de alte probe administrate în cauză, înlăturându-se declarația numitei B.R.C. (fica părții vătămate), considerată ca subiectivă, prin prisma relației de rudenie dintre cei doi. De asemenea, nu s-a reținut că inculpatul R.R. nu ar fi fost agresat de către organele de poliție, ci că aceștia au acționat în limitele legii și a atribuțiilor de serviciu și nicidecum cu intenția de a-i cauza vătămări numitului R.R. Este cert în cauză că, la data de 15.05.2010, inculpatul R.R. a fost lovit de către agenții de poliție, aspect susținut de martorii U.O. (acesta declarând că, după ce R.R. a căzut la pământ, i s-au pus cătușele, după care C. a continuat să-l lovească), S.E.V. (care relatează că unul dintre polițiști i-a dat doi pumni în spate), martori audiați în prezenta cauză, și de certificatul medico-legal depus la dosar. S-a mai constatat că, deși procurorul de caz a reținut că „nu se confirmă nici susținerile lui R.R. cum că ar fi avut 2 coaste rupte”, din biletul de ieșire din spital din 19.05.2010, depus la fila X a dosarului nr. 48/P/2011, rezultă că acesta a prezentat fisuri de coaste IX și X.

În ceea ce privește susținerea părții vătămate – inculpat R.R. – cu privire la sustragerea sumei de 2000 euro, curtea a constatat că nici în acest caz nu s-a dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpatul a făcut afirmații mincinoase, stabilindu-se doar că această susținere nu a fost confirmată de alte probe administrate în cauză. Fundamentarea unei soluții de condamnare a inculpatului exclusiv pe soluția de neîncepere a urmăririi penale este greșită,

deoarece exclude posibilitatea ca plângerea să fi fost făcută cu bună-credință, autorul fiind convins, la momentul formulării plângerii, din datele pe care le deținea, că denunțul său este conform cu realitatea, respectiv că în incidentul din 15.05.2010 i-a dispărut o sumă de bani pe care o avea asupra sa. În cauza de față, reaua-credință a inculpatului nu a fost dovedită și nici măcar analizată de acuzare, iar actele dosarului atestă concluzia contrară, în sensul că plângerea penală formulată de R.R. a avut un suport real și nu constituie o învinuire mincinoasă, fără corespondent în realitatea obiectivă și care să fi perturbat înfăptuirea justiției. Inculpatul nu a formulat plângerea cu rea-credință și nu a urmărit nici împiedicarea activității de justiție, nici lezarea demnității și a libertății părții vătămate, ci și-a exercitat dreptul său constituțional la petiționare, reclamând vătămarea intereselor sale prin acțiunile polițiștilor din 15.05.2010.

Din această perspectivă, raportat la practica constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la încălcarea art. 3 din Convenție (*Hotărârea pronunțată în cauza Bursuc c. României*, *Hotărârea pronunțată în cauza Cobzaru c. României*, *Hotărârea pronunțată în cauza Iambor c. României*) s-a mai constatat că, în condițiile în care, la data de 15.05.2010, inculpatul R.R. a fost imobilizat de organele de poliție, ca urmare a identificării acestuia în trafic conducând o autoutilitară în care s-au găsit pachete de țigări care nu aveau aplicate banderole fiscale, iar acesta a reclamat că a suferit în aceste împrejurări violențe ilicite însemnate și a prezentat acte medicale în sprijinul afirmațiilor sale, autoritățile aveau obligația declanșării unei anchete oficiale aprofundate și efective.

Pentru toate aceste motive, instanța de recurs a constatat că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de denunțare calomnioasă, lipsind dovada caracterului mincinos al învinuirii și latura subiectivă a acestei infracțiuni.

Referitor la latura civilă a cauzei, curtea de apel a constatat că partea vătămată C.A.G. s-a rezumat la a pretinde suma de 2000 euro cu titlu de daune morale, fără a arăta în ce ar consta prejudiciul moral cauzat, prejudiciu a cărui existență nu rezultă din actele dosarului, iar reținerea acestuia nu a fost argumentată în vreun fel nici prin hotărârea primei instanțe, care a reținut doar că partea vătămată a suferit un prejudiciu adus onoarei, demnității și imaginii acestuia. Astfel, în cauză, nu se poate reține că plângerea penală formulată de R.R. a cauzat părții vătămate o vătămare de natură morală. În cauza cu nr. 361/P/2010 s-au efectuat doar acte premergătoare, care nu au afectat situația profesională a părții vătămate și care au fost declanșate ca urmare a existenței unei agresiuni exercitate de agenții de poliție asupra inculpatului, chiar dacă s-a stabilit ulterior că aceștia

au acționat în limitele legii și a atribuțiilor de serviciu și nicidecum cu intenția de a-i cauza vătămări numitului R.R.

Pentru toate considerentele ce preced, văzând și dispozițiile art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) C. proc. pen., a admis recursul declarat de inculpatul R.R. împotriva sentinței penale nr. 118/12.11.2012, pronunțată de Judecătoria Brad în dosarul nr. 1475/195/2011, a casat integral sentința penală atacată și, rejudecând:

În baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen., a achitat pe inculpatul R.R. în privința săvârșirii infracțiunii de denunțare calomnioasă, prevăzută de art. 259 alin. (1) C. pen.

Apreciind că în cauză nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, lipsind dovada cauzării unui prejudiciu părții vătămate prin fapta inculpatului, instanța a respins, ca nefondată, acțiunea civilă formulată de partea civilă C.A.G.

3. Contopirea pedepselor. Principii de realizare a contopirii delimitate de jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Cu privire la tehnica de contopire a pedepselor, pentru o justă aplicare a dispozițiilor pertinente ale art. 33, art. 34, art. 36, art. 39, art. 83 și art. 85 C. pen., este necesară luarea în considerare a principiilor ce se desprind din Deciziile pronunțate în recurs în interesul legii nr. 70/2007 și nr. 42/2008 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Secția penală și pentru cauze cu minori, decizia nr. 709 din 26 iunie 2013

Prin sentința penală nr. 24/18.03.2013 pronunțată de Judecătoria Brad în dosarul nr. 491/195/2011, s-au hotărât următoarele:

I. A fost condamnat inculpatul M.T.F. la:

– 2 (doi) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. g) și i) C. pen. (comisă la data de 10/11.06.2010), cu aplicarea art. 320¹ C. proc. pen.;

– 2 (doi) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. a), g) și i) C. pen. (comisă la data de 01/02.07.2010), cu aplicarea art. 320¹ C. proc. pen.;

– 2 (doi) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. a), g) și i) C. pen. (comisă la data de 11/12.06.2010), cu aplicarea art. 320¹ C. proc. pen.

Au fost repuse în individualitatea lor pedepsele aplicate inculpatului prin sentința penală nr. 36/18.02.2011, pronunțată în dosarul nr. 1672/2011 al Judecătoriei Brad, definitivă prin decizia nr. 1308/2011 a Curții de Apel Alba Iulia,

respectiv: 2 ani și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1) C. pen., art. 209 alin. (1) lit. a), g) și i) C. pen.; 2 ani și 4 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1) C. pen., art. 209 alin. (1) lit. a), g) și i) C. pen.; 3 ani și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1) C. pen., art. 209 alin. (1) lit. a) și i) C. pen.; 2 ani și 3 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1) C. pen., art. 209 alin. (1) lit. a) și i) C. pen.; 2 ani și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1) C. pen., art. 209 alin. (1) lit. a) și i) C. pen.; 2 ani și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1) C. pen., art. 209 alin. (1) lit. g) și i) C. pen.; 2 ani și 8 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1) C. pen., art. 209 alin. (1) lit. g) și i) C. pen.; 2 ani și 3 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1) C. pen., art. 209 alin. (1) lit. i) C. pen.; 2 ani și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1) C. pen., art. 209 alin. (1) lit. g) C. pen.; 2 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu, prevăzută și pedepsită de art. 192 alin. (2) C. pen. și înlătură sporul de 1 an aplicat.

S-au reținut față de inculpat dispozițiile art. 37 lit. a) C. pen. în ceea ce privește pedeapsa de 1 an închisoare, aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 53/2009 a Judecătoriei Gurahonț, și de 1 an închisoare, aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 50/2010 a Judecătoriei Brad.

A fost menținută revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de 1 an închisoare, aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 53/2009 a Judecătoriei Gurahonț, și de 1 an închisoare, aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 50/2010 a Judecătoriei Brad.

În baza art. 33 lit. a) C. pen., art. 34 lit. b) C. pen. și a art. 85 alin. (1) C. pen., au fost contopite pedepsele stabilite prin sentința penală din prezenta cauză cu pedepsele stabilite prin sentința penală nr. 36/18.02.2011, pronunțată în dosarul nr. 1672/2011 al Judecătoriei Brad, definitivă prin decizia nr. 1308/2011 a Curții de Apel Alba Iulia, menționate mai sus, și i s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 3 ani și 6 luni închisoare, care a fost sporită cu 1 an, astfel că inculpatul ar fi urmat să execute în final o pedeapsă de 4 ani și 6 luni închisoare.

I s-a interzis inculpatului dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, prevăzut de art. 64 lit. a) teza II C. pen., pe durata prevăzută de art. 71 alin. (2) C. pen.

În baza art. 36 alin. (3) și a art. 88 C. pen. s-a dedus din durata pedepsei de 4 ani și 6 luni închisoare, aplicată inculpatului prin sentință în cauză, perioada de la 08.09.2010 până la 18.03.2013.

A fost anulat mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 40/30.11.2011, emis de Judecătoria Brad pe numele inculpatului în dosarul nr. 1672/195/2011 al Judecătoriei Brad, și s-a dispus emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii, conform sentinței. Numărul mandatului a cărui anulare s-a dispus a fost consemnat în dispozitivul sentinței, astfel cum a fost îndreptat prin încheierea de ședință din 25.03.2013.

II. A fost condamnat inculpatul T.S.C. la:

– 3 (trei) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. a), g) și i) C. pen. (comisă la data de 01/02.07.2010);

– 3 (trei) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. a), g) și i) C. pen. (comisă la data de 11/12.07.2010);

– 3 (trei) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. g) și i) C. pen. (comisă la data de 28/29.09.2010).

În baza art. 33 lit. a) și a art. 34 lit. b) C. pen. au fost contopite pedepsele de mai sus cu pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare, aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 18/2011, pronunțată de Judecătoria Brad, infracțiunile fiind concurente, și i s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

I s-a interzis inculpatului dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, prevăzut de art. 64 lit. a) teza II C. pen., pe durata prevăzută de art. 71 alin. (2) C. pen.

III. A fost condamnat inculpatul O.R.G. la:

– 2 (două) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tănuire, prevăzută și pedepsită de art. 221 C. pen., cu aplicarea art. 320 alin. (7) C. proc. pen.

În temeiul art. 81, art. 82 C. pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata unui termen de încercare de 2 (doi) ani și 2 (două) luni.

I s-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83 C. pen.

I s-a interzis inculpatului dreptul prevăzut de art. 64 lit. a) teza II C. pen., pe durata prevăzută de art. 71 alin. (2) C. pen., iar în baza art. 71 alin. (5) C. pen., s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii aplicate inculpatului, menționată mai sus, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii.

IV. A fost condamnat inculpatul R.V.M. la:

– 3 (trei) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de tănuire, prevăzută și pedepsită de art. 221 C. pen.

În temeiul art. 81, art. 82 C. pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata unui termen de încercare de 2 (doi) ani și 3 (trei) luni. I s-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83 C. pen.

I s-a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen., pe durata și în condițiile prevăzute de art. 71 alin. (2) C. pen., iar în baza art. 71 alin. (5) C. pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii.

Au fost obligați în solidar inculpații M.T.F., R.V.M. și O.R.G. să plătească părții civile SC B.C. SRL suma de 2110 lei, cu titlu de despăgubiri civile.

Au fost obligați în solidar inculpații M.T.F. și T.S.C. să plătească părții civile SC E.N. SRL suma de 1601,70 lei, cu titlu de despăgubiri civile.

Au fost obligați în solidar inculpații M.T.F. și T.S.C. să plătească părții civile R.I. suma de 650 lei, cu titlu de despăgubiri civile.

A fost obligat inculpatul T.S.C. să plătească părții civile R.R.I. suma de 1800 lei, cu titlu de despăgubiri civile.

În baza art. 191 alin. (1) C. proc. pen., a fost obligat inculpatul M.T.F. la plata sumei de 750 lei, inculpatul T.S.C. la plata sumei de 530 lei, inculpatul O.R.G. la plata sumei de 100 lei și inculpatul R.V.M. la plata sumei de 410 lei, toate cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 300 lei, reprezentând onorariu de avocat din oficiu pentru inculpatul M.T.F. în cursul judecății, s-a dispus a fi avansată din fondurile Ministerului Justiției în favoarea Biroului de Avocați Brad (pentru avocat N.G.), suma de 300 lei, reprezentând onorariu de avocat din oficiu pentru inculpatul T.S.C. în cursul judecății, s-a dispus a fi avansată din fondurile Ministerului Justiției în favoarea Biroului de Avocați Brad (pentru avocat Ț.R.), suma de 300 lei, reprezentând onorariu de avocat din oficiu pentru inculpatul R.V.M. în cursul judecății, s-a dispus a fi avansată din fondurile Ministerului Justiției în favoarea Biroului de Avocați Brad (pentru avocat M.D.).

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a constatat următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 701/P/2010 din 01.03.2011 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Brad, înregistrat la prima instanță sub nr. 491/195/28.03.2011, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a inculpatului M.T.F., pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. g) și i) C. pen., și a două infracțiuni prevăzute și pedepsite de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. a), g) și i) C. pen., cu aplicarea art. 33 lit. a) și a art. 34 C. pen.; a inculpatului T.S.C., pentru săvâr-